

UZ 90. ROĐENDAN LJUBE KUNTARIČA

PRIPREMILO:
Branko Nadilo

Okrugla obljetnica najboljeg glazbenika među građevinarima

Jednom je rečeno da je kod ovoga vitalnog umirovljenika jedino upitno je li bio veći inženjer ili skladatelj, ali je sasvim sigurno da je i u jedno i u drugo uloženo mnogo truda i rada

Ime Ljuboslava Ljube Kuntarića teško da ikome mlađem od 60 godina može išta značiti, iako je riječ o jednom od naših prvih i najpoznatijih skladatelja zabavnih skladbi čije su napjeve pjevušili gotov svi. Istodobno je riječ o diplomiranom inženjeru građevinarstva iza kojeg su desettljeća rada u praksi te brojni projekti vodoopskrbe i odvodnje. Povod je ovom tekstu činjenica da je upravo navršio 90. godinu života.

Ljubo Kuntarić, kako ga svi zovu, rođen je 20. lipnja 1925. u Čakovcu, gdje je otac Ljuboslav stariji bio profesor na preparandiji, a majka Olga učiteljica. Kuntarići inače potječu iz Požege gdje je djed Maksimilijan bio upravitelj Požeške gimnazije, jedne od najstarijih u Hrvatskoj. Prevodio je s češkog i slovačkog te uređivao *Glasić županije požeške*. Otac je bio istaknuti član Hrvatskoga katoličkog pokreta te je osnivač katoličke zadruge i udruge po Međimurju i Slavoniji, a i braća su bila ugledni intelektualci – Đuro katolički radnik, pisac i izdavač, a Zlatko odvjetnik koji je na Stepinčevu procesu branio njegova tajnika Ivana Šalića.

Budući je inženjer i skladatelj četiri razreda osnovne škole završio u Čakovcu, a potom je školovanje nastavio u gimnaziji u Varaždinu. Nakon što je dolaskom Mađara otac prognan iz Međimurja, Ljubo se morao prebaciti u Požegu. U Požegi je maturirao 1944., a zbog neuhranjenosti bio je proglašen nesposobnim za vojsku. Rat su, naime, teško preživljavali jer se njegova obitelj, nevična praktičnom radu, vrlo teško snalazila. Poslije je ipak bio zavojačen te je najčešće radio kao zapisni-

Ljubo Kuntarić kao mladi inženjer i skladatelj

čar po vojnim skladištima. U košmarnim je vremenima Drugoga svjetskog rata stigao u Zagreb. Prve je slobodne večeri pobjegao na predstavu u HNK, a sutradan je tijekom uzbune otišao na Tehnički fakultet pa se čak uspio i upisati. Odluku da se opredijeli za građevinarstvo, iako su svi u obitelji bili humanistički usmjereni, potaknuo je gimnazijski profesor Samardžija koji ga je oduševio matematikom.

Zbog rata je 1944. maturirao u Požegi, a teško su preživljavali jer se obitelj nevična praktičnom radu u takvim uvjetima vrlo teško snalazila

Počeo je studirati 1945., a sjeća se da su svi polazili poseban repetitorij iz matematike jer su zbog rata bili gotovo sve zaboravili. Bilo ih je čak 1500, pa je velika dvorana bila premala i morali su sjediti i po podu. Posebice je zapamtio predava-nja prof. dr. sc. Željka Markovića, ali zna da ga mnogi uopće nisu razumjeli. Ipak, njegovo je društvo spašavao Vladimir Devidé koji je bez problema sve shvaćao. Kuntarić se najviše družio s Đurom Popovićem, negdašnjim pripadnikom kraljevske garde i partizanskim kapetanom s kojim je zajedno učio.

Bio je dobar student, ali nije diplomirao među prvima poput Devidéa i Popovića jer se 1950. oženio, a na dan promocije (3. srpnja 1951.) rodio mu se sin Mladen. Diplomski je ispit o kanalizaciji Makarske polagao pred prof. Rudolfom Brozom. Nakon što je završio studij, bojao se ondašnjeg rasporeda, ali je umjesto u Vlasine u Srbiji i Mavrova u Makedoniji ipak poslan u *Istarske vodovode* sa sjedištem u Opatiji koji su brinuli o svim istarskim vodovodima, ali i vodoopskrbi Cresa i Lošinja. Došao je u dobro uređen vodovod koji su izgradili Talijani, a u Rijeci i poslije u Opatiji posao je dobila i supruga ekonomistica. Štoviše tada mu se rodila i kćer. Sretna je okolnost bila da je tada u Rijeci radio Kuntarićev prijatelj Đuro Popović koji je poslije otišao u Afriku i radio za Ujedinjene narode.

U poduzeću je bilo malo inženjera, ali mnogo kvalitetnih radnika. Odmah se počeo graditi vodovod za Cres i Lošinj, gdje je o poslu Kuntarić puno naučio radeci s monterima. Poslije je održavao vodoopskrbu Labinštine, a nakon kraćeg dosluženja vojnog roka u Valjevu radio je na rekonstrukciji Kraškog vodovoda. Potom je otišao u tek formirano poduzeće *Instalater* u Rijeci, a razlog je bio sasvim razumljiv – dvostruko veća plaća. Instalaterske su radove izvodili po cijelom

Hrvatskoj, pa su tako radili na bolnici u Varaždinu, zdravstvenim stanicama Črnomerec i Maksimir u Zagrebu, kasarnama u Kninu i Sinju te na vodovodu za vojne potrebe u Gospiću. Tamo je kao vanjski suradnik raznih projektnih biroa projektirao gotovo sve vodovodne i kanalizacijske instalacije u zgradama koje su gradila riječka građevinska poduzeća *Jadran* i *Primorje*.

Ipak, kada je 1959. u Opatiji osnovan *Opatija-projekt*, postao je voditelj hidro-sanitarnog odjela. Tvrtka je imala desetak projekatana, a glavna im je zadaća bila rekonstrukcija svih opatijskih hotela jer u to vrijeme ni oni najluksuzniji nisu imali kupaonice po sobama. Svi su hoteli rekonstruirani i usklađeni s ostalim europskim hotelima, a ing. Kuntarić projektirao je i nadzirao radove vodoopskrbe i odvodnje na više od 80 hotela. Radili su po cijeloj obali, od Istre do Cavtata i Bara, a bio je uključen i u gradnju hotela *Croatia* u Cavtatu, projektirao je vodoopskrbu i odvodnju hotela *Odisej* na Mljetu, velikog hotela u Splitu te radio na problemu rješavanja kanalizacije Bola na Braču. Radio je na mnogim zadarskim hotelima, sudjelovao u rješavanju problema kanalizacije Plitvičkih jezera, na Čikatuu na Lošinju, u Crikvenici, Senju...Bio je uključen u radove na hotelima i hotelskim naseljima Pule, Fažane, Rovinja i gotovo svih hotela Opatijske rivijere.

Za mnoge je hotele od Poreča do juga Hrvatske projektirao i rekonstruirao čak četrdesetak bazena, a sudjelovao je u rekonstrukcijama i gradnji novih vodoopskrbnih sustava u Istri. Osobno je projektirao pedesetak uređaja za pročišćavanje otpadnih voda i tridesetak kanalizacijskih ispusta. Među prvima je projektirao uređaje za potpuno pročišćavanje otpadnih voda, primjerice za turističko naselje *Veruda* u Puli, za *Suhu Puntu*, *Padovu III* na Rabu i u Podlabinu. Projektirao je i klanicu purana u Svetom Petru u Šumi. Posljednjih je osam godina rada bio direktor *Opatija-projekta*, a u invalidsku je mirovinu zbog premorenosti i problema sa srcem otišao sredinom osamdesetih godina prošlog stoljeća. Tada se ozbiljnije i s više žara posvetio svojoj velikoj ljubavi – skladanju. Uostalom, njegova je

Kum na vjenčanju Ane Bešlin i Drage Britvića u Opatiji (Ljubo Kuntarić, drugi s lijeva, Ivo Robić, prvi s desna)

skladateljska karijera bila znatno dulja od inženjerske, a i počela je puno prije i još uvijek traje.

Osobno je projektirao pedesetak uređaja za pročišćavanje otpadnih voda i tridesetak kanalizacijskih ispusta, a projektirao je uređaje za trostupanjsko pročišćavanje

Ljubo Kuntarić u svojoj radnoj sobi

Svirati klavir počeo je učiti sa sedam godina u Čakovcu, a u Varaždinu je polazio glazbenu školu. Tada je skladao i prve kompozicije i svirao u zabavnom jazz-orkestru. Od 1941. nastavio je glazbenu izobrazbu u Požegi te učio svirati klavir, violinu i flautu, harmoniju i početke polifonije. Svirao je i orgulje u franjevačkoj crkvi. Tada je napisao i prvi šlager (*Ti i ne slutiš*) koji je početkom 1945. bio vrlo popularan na ondašnjem hrvatskom krugovalu.

Tijekom je studija pet godina privatno učio harmoniju, kontrapunkt, instrumentaciju, kompoziciju i muzičke forme kod prof. Rudolfa Matza. Tada je živio od stipendije koju je dobio kao sudionik radne akcije na pruzi Šamac – Sarajevo, ali mu je glavni prihod dolazio od pisanja partitura i aranžmana za orkestre. Potom ga je prof. Matz uputio Albi Vidakoviću, koji je kao svećenik bio voditelj zbora Sv. Cecilije i bio izbačen s konzervatorija. S tim je velikim glazbenikom, čije ime danas nosi Institut za crkvenu glazbu, gotovo četiri godine nastavio izučavati harmoniju, kontrapunkt i glazbene forme. Uostalom, po njegovu je nagovoru počeo više skladati šlagere jer je pretpostavljao da kao inženjer i obiteljski čovjek neće imati mnogo vremena za ozbiljnu glazbu. Tada su šlageri bili svojevrсни "dašak zapadnog vjetra", kako se svojedobno izrazio jedan glazbeni kritičar, dok je vladala striktna ideološka kontrola svih umjetnosti.

Tako je na prvom festivalu *Zagreb '53* prvu nagradu publike i kritike osvojila Kuntarićeva skladba *Ta tvoja ruka mala* u izvedbi Ive Robića, a na tekst Blanke Chudobe i u aranžmanu Milivoja Kerblera. Ta je antologijska pjesma obilježila cijeli Kuntarićev skladateljski opus i postala svojevrsni zaštitni znak njegova golemoga glazbenog opusa. Slijedile su brojne velike uspješnice kao što su vesela *U nediju Ane* (s refrenom: "Kad si kupin mali motorin"), *Nina* ("O Nina, Nina laste već odlijeću...") i *Autobus Calypso*. Svakako valja spomenuti i sjetnu *Volio bih da me voliš* na tekst Jure Kaštelana. Sve su te pjesme bile svojina mnogih generacija te najveći dometi naše zabavne glazbe u pedesetim godinama prošloga stoljeća, a izvodili su ih vrhunski pjevači poput Ive Robića, Marka Novosela i Gabi Novak.

Nakon prvog priznanja iz 1953. Kuntarić je dobio čak 45 raznovrsnih nagrada. Skladao je više od 2500 raznovrsnih šlagera, najčešće za *Melodije Istre i Kvarnera*, ali i za festivale *Kajkavske popevke* i *Zlatne žice Slavonije*. Opus mu je iznimno bogat jer je osim popularnih i plesnih melodija skladao koncertne pjesme i komornu glazbu te simfonijske skladbe i suite koje su bile namijenjene tamburaškim, mandolinskim, zabavno-plesnim, komornim i filharmonijskim orkestrima. Napisao je više od 150 dječjih pjesama, gotovo 700 sakralnih kompozicija (što u posljednje vrijeme i najčešće sklada), ali i dvjestotinjak klapskih pjesama jer je bio redovit sudionik *Omiškog festivala*. Skladao je glazbu za petnaestak filmova, a najpoznatije su pjesme *Prozor zamagljen* iz filma *Pukotine raja* (u izvedbi Stjepana Jimmyja Stanića) i *Sretan put* iz filma *H-8* (u izvedbi Gabi Novak). Napisao je dvadesetak raznovrsnih scenskih djela, a najpoznatija su *Tata, udajem se za crncu* (izvedeno više od stotinu puta u zagrebačkoj *Komediji*) i *Karolina Riječka* (izvedeno pedesetak puta u HNK-u *Ivan pl. Zajc*).

Praizvedbe njegovih skladbi izvedene su na nekim velikim skupovima – kantata *Krbavska bitka* na svečanoj misi u povodu gradnje zavjetne crkve u Udbini (2003.), *Zdravica Zrinskoj gardi* u Segetu

Jedna od nedavnih fotografija Ljube Kuntarića

(2003.) i Košicama (2005.), ali i najdraža zborna pjesma *Na našim poljima* koja je izvedena na misi koju je služio papa Ivan Pavao II. na Delti u Rijeci (2003.). Svečane proslave obljetnice njegova skladateljskog rada bile su svojedobno veliki glazbeni i društveni događaj, a tim su povodom tiskani i posebni CD-i. Posebice je bio zapažen njegov CD kojim je bilo obilježeno pola stoljeća skladbi o Opatiji.

Antologijska je pjesma *Ta tvoja ruka mala* postala zaštitni znak njegova golemoga glazbenog opusa, a pjesme su bile najveći dometi ondašnje naše zabavne glazbe

Za skladbe gotovo nikada nije pisao tekstove, točnije samo dvaput, i to za slavni šlager *Ta tvoja ruka mala* i za crkvenu skladbu *O, daj mi snage, Bože moj* koja se pjeva po našim crkvama. Najčešće je koristio tekstove Blanke Chudobe kojoj je znao i donositi skladbe da za njih napiše stihove. Često je surađivao s Dragom Britvićem i Stjepanom Jakšovcem, a znao je uglazbiti i stihove starih pjesnika, osobito Drage Gervaisa.

Sve napisano rezultat je razgovora i nekoliko druženja s Kuntarićem prije desetak godina koji su ostali zabilježeni u opširnom prikazu u *Glasniku AMCA-FA*

iz 2005. godine. Tada smo doznali da svakodnevno sklada i da se pritom služi računalom jer tako odmah može uočiti eventualne pogreške, i to puno lakše nego kada nešto pogrešno napiše. U tom se njegovu svakodnevnom ritmu u proteklih desetak godina gotovo ništa nije promijenilo, barem tako svjedoče njegovi prijatelji s kojima se često druži.

U razgovorima koje smo vodili prije desetak godina otkrio nam je da je cijeli život bio praktičan vjernik, ali da zbog toga nikada nije imao većih problema. Jedino je u početku boravka u Voloskom, gdje stalno živi, na nedjeljnu misu radije odlazio u crkvu na Trsatu. Činio je to da ne potiče glasine. Saznajemo da je u posljednje vrijeme također često na misama na Trsatu, ali radi toga što se, kako se čini, među franjevcima najbolje osjeća. Također, sada sklada isključivo crkvenu glazbu.

Nesumnjivo je bio i ostao najbolji skladatelj među inženjerima i najbolji inženjer među skladateljima. Na jednoj je svečanoj proslavi njegove obljetnice prije dvadeset godina ondašnji gradonačelnik Opatije Axel Luttenberg lijepo rekao: "Ako je išta upitno, onda je to pitanje je li bio veći inženjer ili skladatelj?" U svakom slučaju i u jedno i u drugo uloženo je mnogo truda i rada.

Uz iskrene čestitke vitalnom i okretnom devedesetogodišnjaku svakako treba poželjeti još mnogo sretnih rođendana i obljetnica.